

Arrest

nr. 242 778 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 27 april 2020 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2019 werd ingediend door :

M., A. (..)

nationaliteit: Marokko

geboren te Kenitra op 27.05.1977

adres: Van (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier meer dan 10 jaar zou verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in d.d. 12.11.2009 met aanvulling d.d. 07.01.2011. Op 01.04.2011 werd aan betrokkene een ongegronde beslissing met bevel het grondgebied te verlaten betekend, Betrokkene diende een beroep in tegen de beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 29.04.2011. De ongegronde beslissing d.d. 12.01.2012 werd ingetrokken en er werd een nieuwe beslissing genomen. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig van 06.08.2012 tot 13.06.2013. Betrokkene wist dat hij zijn verblijf regulier verblijf had verkregen op basis van zijn arbeidskaart (tewerkstelling) en wanneer hij geen geldige arbeidskaart kon voorleggen, er een einde werd gesteld aan zijn regulier verblijf. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweert ook dat zijn belangen in België liggen nu hij zijn leven hier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij alhier een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht heeft in de zin van artikel 8 E.V.R.M. Echter stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij familieleden heeft in België. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat hij voltijds aan het werk zou kunnen, indien hij over een verblijf zou beschikken, hij legt een arbeidsovereenkomst voor d.d. 15.08.2018. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verder verklaart betrokkene dat hij geen bezittingen meer zou hebben, hij staft dit met verschillende attesten vanuit het land van herkomst. Doch ook deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen bezittingen meer zou hebben in het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het lijkt ons ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij werkbereid is – legt een arbeidsovereenkomst voor en een medische attest , dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij vertrouwd zou zijn met de gebruiken in België, dat zijn affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren- legt een attest van de inburgeringscursus voor van 12.03.2013 tot 15.05.2013, legt attest voor van abonnement d.d. 15.03.2016 tot 14.03.2016, omnipas april 2009; mei 2009 en September 2009 en dat hij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn – legt een huurovereenkomst voor van 10.03.2019 tot 09.03.2020, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 27.04.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 27.04.2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekster louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoeker niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in “buitengewone omstandigheden” om zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoeker met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zouden hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoeker dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoeker aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen “buitengewone omstandigheden” kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoeker in België verblijft sinds jaren, er al zijn socio-economische belangen heeft, er een ruime vrienden- en kennissenkring in België heeft, er gewerkt heeft, er verblijfsgerechtigd is geweest, zijn volgens verwerende partij geen voldoende reden(en) om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen.

Het louter stellen dat deze gegevens volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zouden vormen, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd.

Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoeker meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom de aangehaalde elementen in zijn verzoek tot regularisatie niet als "buitengewone omstandigheden" mogen beschouwd worden.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekster omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte.

Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoeker in het donker tasten.

Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens.

De aanvraag van verzoeker, rekening houdend met alle omstandigheden van het dossier, is wel ontvankelijk, daar er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om een aanvraag in België in te dienen. De buitengewone omstandigheden zijn uitgebreid weerhouden in het initieel ingediende verzoekschrift van juli 2019.

Dat de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van zijn verblijfplaats.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht haar (R. v. St. nr. 73.025, 9 april 1998, R. v. St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier geïnterpreteerd kan worden.

Dat verzoeker zijn belangen hier in België liggen nu hij zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Wat betekent dat de aangehaalde elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soort geval, als die elementen terug te vinden zijn in combinatie met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van elementen zijn terug te vinden. Verzoeker is in België sinds meer dan 10 jaren. Is er verblijfsgerechtigd geweest. Hij spreekt Nederlands.

De bijzondere omstandigheden staan derhalve onomstootbaar vast en zijn zeker af te leiden uit de bijgebrachte stukken en situatieschets van verzoeker.

Het is duidelijk dat bij een terugkeer naar het land van herkomst/verblijf, louter en alleen om te voldoen aan de formaliteit van het indienen van een visumaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in Marokko in casu onmenselijk is en niet in verhouding (lees: disproportioneel) staat met het doel dat men wil bereiken, namelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel het dossier kan beoordelen om na te gaan of aan alle (verblijfs)voorwaarden (inzake verzekeraarbaarheid ziekenfonds, goed gedrag en zeden, huisvesting, ziekte, inkomsten, etc.) is voldaan.

In casu is aan alle (verblijfs)voorwaarden voldaan, zodat het onontvankelijk verklaren van huidig verzoek op basis van een loutere formaliteit (met name terugkeren naar het land van herkomst om een humanitair visum aan te vragen) buiten proportie is met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Dat gelet op het hierboven genoemde, verzoeker alleszins in aanmerking komt voor een aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij. Het verblijf weigeren aan verzoeker in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van zijn mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid.

Verzoeker hebben er zodoende belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

De aanvraag is derhalve ontvankelijk.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker en dat de aangeboden motivering het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel evenals het proportionaliteitsbeginsel schendt evenals alle in het eerste middel aangehaalde beginselen/bepalingen.

De genomen bestreden beslissing is niet ernstig.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Waar verzoekende partij spreekt over *“de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”* en meent dat zij daaraan voldoet, is het de Raad niet duidelijk welke concrete voorwaarden verzoekende partij hiermee bedoelt. Artikel 9bis, § 1 vermeldt de buitengewone omstandigheden, de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en de mogelijkheid dat de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent. Verzoekende partij concretiseert niet aan welke *“overige”* voorwaarde zij zou voldoen, zodat dit onderdeel van het middel

niet ter zake dienend is. Hetzelfde kan gesteld worden voor de opmerking verder in het middel *dat “aan alle (verblijfs)voorwaarden voldaan”* is.

2.7. Waar verzoekende partij een theoretisch betoog voert over het begrip *‘buitengewone omstandigheden’* toont zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijke onredelijke of incorrecte wijze tot de bevinding is gekomen dat de door haar ingeroepen omstandigheden haar niet verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De Raad herinnert eraan dat het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat zij gewag kan maken van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. In casu blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft beoordeeld en vastgesteld heeft dat deze niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland te doen. Verzoekende partij toont ook geenszins aan dat de verwerende partij een standaardformulering zou gebruikt hebben. Integendeel, de verwerende partij is ingegaan op de specifiek door de verzoekende partij ingeroepen elementen en heeft uitdrukkelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen elementen zijn die haar verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. Door louter de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat zij wel degelijk elementen heeft aangehaald die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen en te verwijzen naar haar aanvraag, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze beslist heeft tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Het komt de verzoekende partij immers toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, hetgeen zij met bovenvermelde handelwijze nalaat te doen.

2.8. Verzoekende partij betoogt voorts dat haar belangen in België liggen en dat zij haar sociaal en economisch centrum hier heeft opgebouwd. Zij is al tien jaar in België, is hier verblijfsgerechtigd geweest en spreekt Nederlands. Een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen zou disproportioneel zijn.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar haar verblijfsduur en de daaruit voortvloeiende elementen van integratie en meent dat dit haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Evenwel, waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoord, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat verwerende partij niet voldoende heeft aangegeven waarom de integratie-elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk waarom de elementen van integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Het feit bovendien dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Integendeel mag net worden aangenomen dat sterke banden met een bepaald land blijven behouden bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Verzoekende partij toont niet aan dat het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland het voorwerp van haar aanvraag, meer concreet haar banden met en integratie in België, zou tenietdoen.

2.10. Verzoekende partij wijst tenslotte nog op de COVID-19 pandemie en meent dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij om thans de bestreden beslissing te treffen zonder enige overweging over de

mogelijkheden van verzoekende partij om al dan niet te kunnen terugkeren naar Marokko, gelet op de sluiting van het Marokkaanse luchtruim.

2.11. De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekende partij de COVID-19 pandemie niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, dit terwijl zij daartoe nog de kans had voor het treffen van de bestreden beslissing, nu de pandemie op dat ogenblik reeds enige tijd gekend was. Zij kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden daaromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Voorts, en dit louter bijkomstig, wijst de Raad erop dat de maatregelen die getroffen werden ter bestrijding van de COVID-19 pandemie van tijdelijke aard zijn en er ook reeds versoepelingen zijn genomen wat betreft het reizen. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat Marokko de toegang tot haar grondgebied aan eigen onderdanen weigert of nog steeds zou weigeren.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM juncto schending van het hoorrecht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het gezinsleven van verzoeker met zijn opgebouwde vrienden- en kennissenkring.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en zijn vrienden en kennissen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relaties in zijn land van oorsprong een familieleven (gezinsleven) te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering regularisatie in tijden van Corona (covid-19)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet (ernstig) gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel). Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij. Het verblijf weigeren aan verzoeker in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van zijn mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid. Zeker wanneer men weet dat personen zonder legaal verblijf, geen enkel vangnet hebben nog een vergoeding krijgen, in de maatschappij en allo helemaal aan de uiterste marge van de maatschappij leven.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijk (en familiale) situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie niet in overweging heeft kunnen nemen die tevens in het administratief dossier aanwezig zijn.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

2.14. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: "Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweert ook dat zijn belangen in België liggen nu hij zijn leven hier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij alhier een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht heeft in de zin van artikel 8 E.V.R.M. Echter stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij familieleden heeft in België. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij betoogt dat zij een gezinsleven heeft met haar vrienden- en kennissenkring in België. Evenwel wijst de Raad erop dat het hebben van vrienden en kennissen bezwaarlijk gecatalogeerd kan worden als een gezinsleven – laat staan beschermenswaardig – in de zin van artikel 8 EVRM. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden in haar stelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij familieleden heeft in België. Verzoekende partij maakt op dat vlak dan ook geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

In de mate dat verzoekende partij met haar verwijzing naar haar vrienden- en kennissenkring doelt op haar privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij – afgezien van tien maanden in 2012-2013 – steeds illegaal in België heeft verbleven. Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwezen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij overwogen dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat haar diverse belangen in België van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer naar

het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen uitmaken.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Door het enkel herhalen van de elementen van haar privéleven en het feit dat zij dit privéleven heeft kunnen opbouwen tijdens jarenlang illegaal verblijf, met uitzondering van enkele maanden in 2012-2013, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Evenmin toont zij aan dat haar privéleven in casu uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

Verzoekende partij maakt ook op dat vlak geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.16. Voor zover verzoekende partij nog meent dat haar recht om gehoord te worden werd geschaad bij het treffen van de bestreden beslissing, dient gesteld dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Zoals duidelijk blijkt heeft de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet haar argumenten kunnen laten gelden waarom zij meent dat een terugkeer naar het herkomstland niet mogelijk is en heeft de verwerende partij, bij het treffen van de bestreden beslissing, deze argumenten beoordeeld en geoordeeld dat deze geen terugkeer verhinderen. Verzoekende partij brengt thans in het verzoekschrift geen argumenten aan waaruit zou kunnen blijken dat een andere beoordeling zich opdrong. De Raad verwijst voor de volledigheid naar zij bespreking hoger inzake het betoog over de COVID-19 pandemie.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER